

L'APUNT

Visca la música, mort al plàstic

Guillem Vidal

Entre les novetats dels grans festivals d'aquest estiu a Barcelona hi ha hagut Rosalía, Bad Bunny... i els gots de plàstics reciclables, un invent que en les festes majors o els saraus més autogestionats i alternatius de Catalunya funciona des de temps immemorials però que en els rabiosament moderns Primavera Sound i Sónar no ha arribat fins aquest any. La de centenars

de gots de plàstic amuntegats a trenc d'alba al parc del Fòrum o a la pista de la Fira és un imatge que, en aquests temps de consciència contra el plàstic, amb una marca cervesera patrocinadora de tants festivals fent-ne fins i tot anuncis, calia evitar. I, tot i que ens la podríem haver estalviat molt anys, s'ha evitat. Visca la música... Mort al plàstic.

de l'art

argumenta Schor.

La secció contemporània de *Feminismes!* ha anat a cura de Marta Segarra, teòrica de referència. És, de fet, una mostra autònoma i amb un títol que reflecteix l'evolució de l'art feminista: *Coreografies del gènere*. Gènere no era un concepte consolidat fa 50 anys, adverteix Segarra, que ha forjat el

El feminisme actual s'imbrica en la lluita contra "moltes altres formes de dominació"

seu discurs amb setze projectes artístics (aquests sí que tots d'artistes de la nostra escena i amb un petit apartat dedicat al còmic, un espai cultural molt masculí) que invoquen el feminisme com una manera de veure i entendre el món que va més enllà del sexisme i que s'imbrica en la lluita contra "moltes altres formes de dominació".

El racisme, l'homofòbia, el classisme... El feminisme d'avui s'ha transformat en una casa més gran que allotja "tots els exclosos, no ja només de la normalitat, sinó de la vida", raona Segarra. Ser feminista avui també vol dir militar en la protecció del medi ambient (l'artista Eulàlia Valladosera ho fa amb una bellesa abassegadora a *Vels de plàstic*). I també vol dir protestar per l'explotació laboral en el gran negoci de les desigualtats: el turisme (a *Carra B del turisme a Barcelona*, Julia Montilla revela la dramàtica realitat de les treballadores de la neteja immigrants dels hotels de luxe). ■

pa fos gaire millor, però és que aquí no podien ni obrir-se un compte corrent."

Lluny de localismes, hi ha unes corrents subterrànies comunes en l'art que va emergir en els anys setanta. "Sense conèixer-se, les artistes expressaven els mateixos sentiments i tenien unes idees estètiques molt semblants", subratlla Schor. Els seus cossos es van convertir en la seva matèria artística principal. I es van llançar als braços dels nous mitjans, el vídeo, la *performance* i, sobretot, la fotografia, en detriment de la pintura. "Buscaven una creativitat més espontània i volien allunyar-se de la tradició masculina que atresora la pintura",

Crònica Grec

Les 'Shakespearesses'

Jordi Bordes

Barcelona

William Shakespeare s'ha guanyat un lloc en l'edició més anglosaxona d'aquest viatge pel món que ens brinda la direcció artística del Grec de Cesc Casadesús. Però tres companyies l'han triat per a trair-lo. Per posar-lo contra les cordes. Parking Shakespeare (*L'amansiment de la fúria* al parc de l'Estació del Nord i com a cloenda de l'amfiteatre Grec el 31 de juliol) i Els Pirates (*Les feres de Shakespeare*, fins al 28 de juliol al Teatre Condal) han volgut rellegir *L'amansiment de la fúria* en clau de gènere. Bàrbara Mestanza, Paula Ribó i la Mama Theatre de Nova York han utilitzat un *Ricard III* de què han quedat les tapes, com aquell qui diu. El Shakespeare aplaudit durant 450 anys suspendria el test de Bechdel. I les dramaturgues d'avui, les *Shakespearesses*, en fan escarni.

Carla Rovira té un estrany idil·li amb Shakespeare. En el Temporada Alta, va esclafar un *Hamlet* (*Calla, Hamlet, calla*) per poder fer un cant a la (falta) de llibertat d'expressió a l'Estat espanyol. L'obra funciona perquè s'han conjugat molt bé el punt lúdic de Parking Shakespeare, amb l'actitud radical de Rovira (que, sovint, juga amb el cinisme per contrastar i fer evidents els discursos anacrònics de classes privilegiades). El mitificat Shakespeare és, ara, una mena de bufó i narrador. En aquesta versió em què surt prou malparat, es converteix en una mena de dimoni escuat. Perquè, parlem clar, la comèdia avui peca d'un masclisme que insulta els mateixos homes. I és que, els darrers anys, tot el teatre està vivint una necessària revisió amb ulleres liles. Això fa que, sovint, la ràbia canviï de banda i no sigui capaç de construir una societat tolerant més equitativa entre tots. Les dones guanyen força quan actuen conjuntament. Admeten que les limitacions entre les criades i les filles de nobles no són iguals, però són salvables. Que es poden ajudar. La ràbia apareix divertida i sense cap mena de justificació divina. Simplement, és una reacció que se serveix divertida, amb màscara i armes, però només amb la intenció de caricaturitzar William Shakespeare.

Ariadna Matas (Caterina) ■ XAVI GIL

Tres companyies desmunten sense miraments 'L'amansiment de la fúria' i 'Ricard III'

Els Pirates, resident al Maldà, també ha fet adaptacions del dramaturg a la Biblioteca de Catalunya (*Nit de Reis*, 2014) i a l'Escenari Joan Brossa (*El somni d'una nit d'estiu*, 2018). Sembla que l'entrada a un espai immens com és el Condal els hagi tenallat la frescor. S'atreveixen a atacar una comèdia intrascendent i còmica alhora per fer un cant reivindicatiu en favor de les dones. Donar el got d'aigua que marca la demostració que l'home

ha aconseguit dominar la dona rebel té un significat ben diferent. Però tampoc és clar que sigui el que el legítima. Han volgut trencar la distància construint una mena de passarel·la a què no saben trobar una utilitat dramàtica. Loll Bertran, convidada d'honor en aquest repartiment, sí que s'hi llueix, perquè la peça està afinada a la tessitura interpretativa. Però ha deixat fora de joc la resta del repartiment. Evidentment, sempre hi ha escenes que queden més ben resoltes i és un plaer poder disfrutar de la varietat d'instruments de vent acompanyant el piano i també la corda (amb Laura Aubert, demostrant la seva versatilitat). Segueixen tenint capacitat de connectar amb l'espectador. El millor d'aquesta producció d'Els Pirates són ells mateixos: s'han de sentir segurs perquè la peça agafi volada i empatia.

Una divertida gamberrada és *Richard III amb they've never heard of love*, la trobada artística entre dues Mamzelles (Bàrbara Mestanza i Paula Ribó) amb Jason Tucco de la Mama Theatre. A les dues actrius de Barcelona no els fa por llençar-se al buit: com ara, agafar un avió direcció a Los Angeles a convertir-se en guionistes. O enamorar-se del primer que diu que és director de teatre i abandonar el seu somni, en poques hores. Tenen un gran magnetisme en la creació i no els importa escapçar una idea. Aquesta parella coincideix amb un altre duet: Nao Albet i Marcel Borràs. La posada en escena és molt lúdica. El 95% del text és en anglès. No queda gaire clara la raó per què se'n van de Barcelona, tot i que ressonen picades d'ullet a l'1-0 i a les seves conseqüències plantejades tot en una mena de surrealisme exagerat. Probablement, deu ser de les adaptacions que la trama de Shakespeare queda més en els ossos. Perquè fan brou del que es interessa. Mestanza i Ribó no estan pas soles. Les acompanya un parell d'actors: l'actor americà Eugene *The poogene*, que assumeix el personatge de director il·luminat, i Eduard Tudela, que es desplega en tots els papers de l'auca imaginables, mai se sap quin més eixelebrat, amb una veu en falset, una mirada a l'infinit i una vis còmica aparentment inesgotable. L'obra ja no està en cartell, però és probable que es torni a programar a La Gleva el curs vinent.